

Arrest

nr. 266 257 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat J. HARDY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van G.F. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri en Iraans staatsburger. U bad in uw jonge jaren maar raakte mettertijd uw geloof in de islam kwijt. Uw man is geboren als moslim en gelooft in God maar is niet echt praktiserend. Een tiental jaar geleden kwam uw schoonbroer M.M. (...) naar Europa. In de zomer van 1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2018 in de Gregoriaanse kalender) ging het niet zo goed tussen u en uw echtgenoot. U luchtte uw hart bij uw vriendin Sonia en zei haar onder meer dat u al tot de imams en de profeten van de islam had gebeden. Op een keer vertelde u haar dat u wou

scheiden en u vroeg haar of zij geen advocaat kende. Sonia stelde voor dat u Jezus Christus om hulp vroeg. Ze merkte op dat ze in het verleden ook problemen had gehad en dat Jezus toen soelaas had geboden. Als ook dat niet hielp zou Sonia u helpen aan een advocaat. Hoewel u aanvankelijk sceptisch stond tegenover het voorstel van Sonia gaf u het na enig aandringen van haar kant een kans en een paar avonden vroeg u aan Jezus om u te helpen. Op miraculeuze wijze ging het beter tussen u en uw man. Toen u het mirakel van Jezus ervaarde had u veel vragen, u vroeg aan Sonia wat mirakels zijn en ze vertelde u over Jezus en over de veranderingen in haar leven. Ze vertelde u ook dat als je in Jezus begint te geloven, je vergeving krijgt. U raakte steeds enthousiaster. Drie a vier weken voor uw eerste huiskerkbezoek (i.e. in mehr 1397 (september/oktober 2018)) vertelde u uw man dat u interesse had in het christendom. Hij antwoordde u dat hij gemerkt had dat het beter ging tussen jullie waarop u zei dat Jezus ervoor gezorgd had dat de rust was teruggekeerd. Uw echtgenoot reageerde eerst nogal kwaad. Hij was immers bang dat uw nieuwe geloof u in gevaar zou brengen. Uiteindelijk aanvaardde hij het. Hij vond uw rust immers zeer belangrijk. Op 4 aban 1397 (26 oktober 2018) nam Sonia u voor het eerst mee naar de huiskerk. Er werd gebeden, gezongen en over de bijbel gesproken. Aan het einde van de viering vroeg herder Afsane, de verantwoordelijke van de huiskerk, of u wou beginnen te geloven, waarop u bevestigend antwoordde. U kreeg van haar een kruisje. Sinds 4 aban 1397 (26 oktober 2018) beschouwt u zich dan ook als christen. De volgende vijf maanden ging u een tiental keer naar de huiskerk. Omdat het opnieuw beter ging tussen u en uw echtgenoot en omdat jullie met een propere lei wilden starten, hadden jullie een late huwelijksreis naar Italië geboekt. Op 13 farvardin 1398 (2 april 2019) kreeg u telefoon van Sonia. Ze vertelde u dat de huiskerk verklikt was, dat een van de huiskerkleden opgepakt was en dat u moest proberen de stad te verlaten. Toen u het nieuws aan uw echtgenoot vertelde, stelde hij voor om Sonia terug te bellen maar de gsm van Sonia stond inmiddels al af. U en uw echtgenoot waren bij uw ouders toen jullie het nieuws vernamen en jullie vertrokken er onmiddellijk. Toen jullie zich realiseerden dat jullie visa en paspoorten thuis lagen, keerden jullie terug om uw broer op te halen. Met een smoes – jullie hadden ruzie met een buurman en wilden een conflict vermijden – stuurden jullie uw broer om de documenten en jullie vertelden hem dat jullie bij vrienden gingen. Jullie doken ongeveer een week onder in het noorden van Iran, waarbij jullie uit voorzorg de wagen van uw broer gebruikten. Jullie belden M. (...), de broer van uw echtgenoot in Antwerpen, en legden uit wat er gebeurd was. Aangezien jullie toch van plan waren om tijdens jullie reis België aan te doen, besloten jullie eerder naar België te reizen. Op 20 farvardin 1398 (9 april 2019) vertrokken jullie zoals gepland naar Italië om nadien per bus door te reizen naar België. Op 22 farvardin 1398 (11 april 2019) kwamen jullie aan in België. Een paar dagen na jullie aankomst in België vernamen jullie van het thuisfront dat het ettelaat bij uw ouders, bij uw schoonouders en bij u thuis waren langs geweest waardoor uw familie en schoonfamilie uw bekering te weten kwamen. U vroeg uw broer om te gaan kijken bij jullie thuis en uw broer stelde vast dat onder andere uw laptop, waarop bezwarend christelijk materiaal stond, en uw kruisje waren meegenomen. Een paar dagen later kwamen de autoriteiten nog eens langs. In België kwam u via christelijke vrienden in contact met de Bijbelstudie cursus van broeder Peyman. Via uw Bijbelstudiegenoten kwam u vervolgens in contact met de Iraanse kerk van Brussel. Van de andere medekerkgangsters kregen jullie te horen dat het raadzaam was zes maanden te wachten alvorens om internationale bescherming te verzoeken. Jullie riskeerden anders teruggestuurd te worden naar Italië. Omdat de broer van A. (...) hier woont besloten jullie te wachten alvorens om internationale bescherming te verzoeken. Op 7 november 2019 dienden jullie uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat ze u in Iran omwille van uw bekering gaan arresteren en dat u er zal veroordeeld worden tot de doodstraf of in het beste geval tot een levenslange celstraf. Ook vreest u dat u in Iran niet zal kunnen prediken, terwijl dat als christen uw plicht is. Op 30 augustus 2020 liet u zich dopen. In België gaat u naar de Iraanse kerk in Brussel waar u ook in de keuken helpt en volgt u Bijbelstudie. U spreekt mensen aan over het geloof onder wie de broer van A. (...) en zijn vrouw, en u predikt op Facebook, WhatsApp en Telegram. U predikte, vooralsnog tevergeefs, tegen uw man en u hoopt dat God op een dag ook zijn hart zal raken. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw shenasnameh (geboorteteboekje), uw melikaart (nationale kaart), uw huwelijksakte, een aantal documenten in verband met uw studies architectuur in Iran waaronder door u geschreven wetenschappelijke artikels, documenten ter staving van jullie reis van Iran naar België, een aantal attesten ter staving van uw kerkgang en Bijbelstudie, uw doopcertificaat waaruit blijkt dat u op 30 augustus 2020 bent gedoopt, een afdruk van uw facebookprofiel waaruit blijkt dat u christelijke berichten plaatst en online uw geloof uitdraagt, en attesten van uw inburgeringscursus. Uw advocaat stuurde na uw persoonlijk onderhoud een mail met een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel u reeds op 11 april 2019 in België aankwam en hoewel uw laptop drie dagen later in beslag werd genomen waardoor jullie volgens jullie verklaringen zeker wisten dat jullie niet meer terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10), u pas op 11 november 2019, i.e. zeven maanden na uw aankomst en na een illegaal verblijf van een zestal maanden, om internationale bescherming verzocht. U verklaarde weliswaar dat toen jullie naar de kerk gingen, i.e. meer dan drie weken na jullie aankomst, van jullie medekerkgangsters vernamen dat jullie eerst zes maanden moesten wachten alvorens een asielerzoek in te dienen omdat jullie anders zouden teruggestuurd worden naar Italië; dit werd later bevestigd door jullie advocaat (CGVS II, p. 20; CGVS II A. (...) p. 10; p. 16). Deze rechtvaardiging kan echter niet in aanmerking worden genomen, aangezien ze geen enkele afbreuk doet aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u maandenlang een illegaal verblijf in België verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en dus zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet op zich reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen in Iran.

Dat u uw problemen naar aanleiding van uw huiskerkbezoek niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks informatie over deze problemen van uw huiskerk(genoten) heeft. Zo tastte u volledig in het duister over hoe de autoriteiten jullie huiskerk op het spoor kwamen, welke acties de autoriteiten ondernamen tegen jullie huiskerk, wie van uw huiskerk gearresteerd werd en hoe uw huiskerkgenoten het momenteel stellen (CGVS II, p. 14; p. 17-19 ; CGVS II A. (...), p. 18). U wist zelfs niet eens wat er met Sonia, uw goede vriendin die een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, was gebeurd en of Sonia thans in de gevangenis zit of op vrije voeten is (CGVS II, p. 18). Uw bewering dat u niet over de mogelijkheid beschikte om u te informeren overtuigt bovendien allerm minst (CGVS II, p. 18). U wist immers waar Sonia en herder Afsane woonden en kon bijgevolg perfect uw broer, die u, zo blijkt uit uw verklaringen, heeft geholpen om uw land te verlaten en om na de huiszoeking vast te stellen dat er zaken in beslag werden genomen, langs sturen om eens poolshoogte te nemen (CGVS II, p. 14). Dat u niet wilde dat uw broer in de problemen zou komen en dat hij dit bovendien niet zou gedaan hebben zoals u opperde, kan evenmin overtuigen: u wist immers zelf niet waarom hij het niet zou doen. Het is dan ook vreemd te noemen dat u uw broer, die eerder bereid was om na het bezoek van de autoriteiten te gaan kijken of uw laptop was meegenomen (CGVS II, p. 17; p. 19; CGVS II A. (...) p. 10), niet vroeg om informatie in te winnen over uw huiskerk in het algemeen en Sonia in het bijzonder. Dat de woonplaatsen van Sonia en Afsane zouden kunnen geobserveerd worden waardoor uw broer misschien gearresteerd zou worden door de politie als hij er zijn licht zou opsteken, zoals u opwierp, kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen (CGVS II, p. 19). Het is immers helemaal niet aannemelijk dat er niet op discrete manier naar hun wedervaren zou kunnen worden gepolst, bijv. via derden zoals gemeenschappelijke kennissen. Dat u niet weet of Sonia en Afsane heden al dan niet op vrije voeten zijn en ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om dit te weten te komen, hoewel de problemen van de huiskerk intussen ongeveer twee jaar geleden plaatsvonden, is dan ook helemaal niet ernstig. Het is ook vreemd dat u bijvoorbeeld niet – al dan niet met een smoes – via haar werkgever, Karaj-Alborz Engineering, probeerde te weten te komen wat er met Sonia is gebeurd en of ze nog op de werkvloer verschenen is (CGVS II, p. 19). Uw argument, met name dat u dacht dat omdat het een grote organisatie is ze uw vragen niet zouden beantwoorden, kan evenmin overtuigen (CGVS II, p. 19). U had immers minstens kunnen proberen. Het is ook merkwaardig dat u verklaarde dat u slechts één keer op Facebook, via Mohabat News, geprobeerd hebt om meer te weten te komen over uw huiskerkgenoten toen u pas naar hier was gekomen (CGVS II, p. 19). Immers, toen u pas naar hier was gekomen, waren de onverkijkelijke gebeurtenissen in Iran nog volop aan de gang. Dat u er niet aan dacht om later nog

eens te kijken – misschien was er intussen wel nieuws –, is zeer vreemd, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over Sonia's wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u amper pogingen ondernomen heeft om hierover informatie te vergaren ondermijnt wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.

Dat er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht wordt bevestigd door jullie eigenaardige houding nadat jullie de huiskerkproblemen te weten kwamen. Zo blijkt dat u de bewijsstukken tegen u, met name uw laptop met christelijke informatie en uw kruisje, niet heeft doen verdwijnen terwijl u daar toch de kans toe had en terwijl jullie aanvankelijk hoopten naar Iran te kunnen terugkeren (CGVS II, p. 9; p. 15; CGVS II A. (...), p. 10; p. 13). Immers, toen uw broer jullie documenten ging halen had u hem ook kunnen vragen om bijvoorbeeld uw laptop of uw kruisje mee te nemen. Dat u niet aan uw broer kon vragen om alles te gaan halen, en dat jullie op dat moment alleen aan de documenten dachten is gelet op het feit dat jullie terug wilden naar Iran, moeilijk denkbaar (CGVS II, p. 17). Dat de laptop zeer belangrijk was, blijkt bovendien uit het feit dat uw man verklaarde dat u, toen jullie familie jullie op de hoogte bracht van de inval van het ettelaat, aan uw broer vroeg om zich ervan te vergewissen of de laptop al dan niet was meegenomen. Toen u vernam dat de laptop was meegenomen, verklaarde u volgens uw man dat alles gedaan was: toen beseften jullie dat jullie niet terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10). Er kan verder nog opgemerkt worden dat er tussen het moment van onderduiken (i.e. 13 farvardin 1397 (2 april 2019)) en de acties van het ettelaat (i.e. +/- 25 farvardin (14 april 2019)) minstens tien dagen zaten waarin jullie evenmin iets ondernomen hebben om het bezwarend materiaal te doen verdwijnen. Uw houding, met name dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, terwijl u hiertoe in alle redelijkheid de mogelijkheid had, is gelet op het risico dat u liep ten gevolge van apostasie en gelet op jullie intentie naar Iran terug te keren bijzonder vreemd en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraanse autoriteiten.

Ook het feit dat de autoriteiten tijdens hun huiszoeking aan uw familie zouden gezegd hebben dat ze u zochten omdat u zich bekeerd had en omdat u een afvallige was kan maar moeilijk overtuigen (CGVS II, p. 18; CGVS II A. (...) p. 14). Door uw ouders expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden de autoriteiten, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk zou opdagen en dat u gearresteerd zou kunnen worden.

Het is ook bijzonder vreemd dat jullie enerzijds verklaarden dat jullie te bang waren om in jullie huis documenten op te halen, dat jullie uit voorzorg met uw broers wagen moesten rijden en dat jullie de gsm moesten afzetten opdat de autoriteiten jullie niet op het spoor zouden komen, maar dat jullie anderzijds wel het onvoorstelbare risico namen om met jullie eigen paspoorten op volstrekt legale manier het vliegtuig te nemen naar Europa (CGVS II, p. 8; p. 11). Het spreekt voor zich dat het door jullie genomen risico, met name jullie legaal vertrek, waarbij er overigens niet het minste probleem is opgetreden, geenszins in overeenstemming te brengen is met de door u geschetste vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Uit het voorgaande kan dan ook besloten worden dat er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk en de daaruit voor u voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Aangezien uw ouders en uw schoonouders uw bekering vernamen toen het ettelaat bij hen langskwam en aangezien er aan deze bezoeken van het ettelaat geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw (schoon)ouders uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen toen de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran zich voltrokken, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Iran als christen bent vertrokken eveneens danig op de helling komt te staan. Aangezien er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk geen enkel geloof gehecht kan worden, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u geen contact zou kunnen leggen met Sonia (CGVS II, p. 18). Daar u verklaarde dat jullie dichte vriendinnen waren, dat ze een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, dat het dankzij haar was dat uw huwelijksproblemen opgelost raakten en dat jullie vriendschap nog sterker werd doordat ze het christendom aan u had voorgesteld, is het uiterst bevreemdend dat u sinds uw vertrek uit Iran geen enkel contact meer (gezocht) heeft met Sonia (CGVS II, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw relatie met haar vertroebeld zou zijn geweest. Door het abrupte ontbreken van uw contact met de persoon die een cruciale rol in uw levenspad zou hebben gespeeld, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze persoon u daadwerkelijk als christen de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben ook op de helling te staan.

Dat aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de huiszoeking in jullie woning waarbij het kruisje dat u van Afsene zou gekregen hebben en uw laptop met christelijke informatie in beslag werden genomen (CGVS A. (...) II, p. 11), er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u van Afsane op de viering waarop u christen zou zijn geworden een kruisje zou hebben gekregen (CGVS II, p. 11). Immers, indien u werkelijk een kruisje had gekregen, kan worden aangenomen dat u dit had kunnen aantonen, bijv. aan de hand van een foto van dit kruisje (eventueel samen met u of een familielid van u), aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw broer toegang heeft/had tot jullie appartement. U verklaarde evenwel geen bewijzen zoals foto's te kunnen aanbrengen van uw geloofsactiviteiten in Iran (CGVS II, p. 19). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze documenten aanbrengt die zijn vrees enigszins aantonen. Dat u geen enkel bewijs aanbracht van uw geloofsactiviteiten, daar waar dit redelijkerwijs kan worden verwacht, ondergraaft dan ook wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsactiviteiten in Iran.

Dit blijkt ook nog uit het vreemde feit dat u, hoewel u verklaarde dat u sinds de puberteit geen gelovige moslim meer was – u bad in uw jeugd jaren, maar sindsdien niet meer en u nam maar tot aan de puberteit deel aan de ramadan – (CGVS I, p. 3-4; CGVS A. (...) II, p. 16), u zich naar aanleiding van uw huwelijksproblemen vruchteloos gewend zou hebben tot de profeten en de imams van de islam om uw echtelijke problemen op te lossen (CGVS II, p. 10). Dat u enerzijds verklaarde al geruime tijd niet meer te bidden en te praktiseren maar dat u zich anderzijds plots in de zomer van 1397 tot de profeten en de imams van de islam zou gericht hebben, komt niet meteen overtuigend over.

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u op 4 aban 1397, tijdens uw eerste huiskerkbezoek en korte tijd na uw kennismaking met het christendom, reeds beslist zou hebben om voortaan als christen door het leven te gaan (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 14). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers in alle redelijkheid een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen met de Iraanse autoriteiten geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran – u ging volgens uw verklaringen vijf maanden naar een huiskerk in Iran en u zag het als uw plicht als christen om ook hier naar de kerk te gaan –, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoont –, dan nog wijzen verschillende bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Zo is uw houding in België de eerste maanden na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asiolverzoek in te dienen en legde u bovendien bevreemdende verklaringen af betreffende de reden waarom u zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Intussen ging u wel naar de kerk en volgde u Bijbelstudie. Door maandenlang na te laten effectief een asiolverzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het christelijke geloof wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u Bijbelstudie volgde en naar de kerk ging enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/ of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Ook kan er gewezen worden op uw weinig overtuigende motivatie om in België naar de kerk te gaan. U verklaarde dat u uw geloof in de islam kwijt raakte mede door de vele verplichtingen in dit geloof. Zo stelde u dat u verplicht was om de islam te praktiseren en verklaarde u dat het in de islam allemaal verplichtingen zijn (CGVS II, p. 21-22). Anderzijds antwoordde u op de vraag naar uw motivatie om hier naar de kerk te gaan dat dit uw plicht is als christen en ook wat uw motivatie om te prediken betreft verwees u naar uw plicht als christen (CGVS II, p. 20; p. 23). Deze incoherentie, met name dat u niet hoog oploopt met verplichtingen in de islam terwijl u in België naar de kerk gaat precies omdat dit uw plicht als christen zou zijn, doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde

motivatie en engagement om in België naar de kerk te gaan. Ook deze vaststelling zet de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België op de helling.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw beweerde bekering en geloofsactiviteiten blijkt ten slotte uit het feit dat, ondanks uw bewering dat u bekeringsactiviteiten uitvoert, u niet wist of uw schoonbroer in België, met wie jullie contact onderhouden, al dan niet christen is (CGVS II, p. 20). Ook uw man verklaarde dit niet te weten (CGVS II A. (...), p. 16). Indien u daadwerkelijk een overtuigde christen zou zijn, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op zijn minst de geloofsovertuiging van uw schoonbroer zou gekend hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel, Bijbelstudie en kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Wat de opmerking betreft dat er mogelijks spionnen op uw doopsel aanwezig waren kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dit een blote bewering is en dat u geen enkele indicatie had dat dit het geval zou zijn. U beklemtoonde ook expliciet dat u 'misschien' had gezegd (CGVS II, p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Uw facebookaccount (F.K. (...)) onderhoudt u overigens niet onder uw volledige identiteit.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute, uw opleiding en aan het feit dat u in België inburgeringscursussen volgde wordt niet getwijfeld. Dat u documenten neerlegt die aantonen dat u in België christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen, zoals aangehaald, het opportunistische karakter van uw bekering niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielmotieven integraal baseert op de asielmotieven van uw echtgenote F.G. (...). Zo bevestigde u dat uw echtgenote via haar vriendin Sonia toen het iets minder ging in jullie relatie in contact kwam met het christendom, dat ze vervolgens naar de huiskerk begon te gaan, dat ze zich in aban 1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met oktober-november 2018 in de Gregoriaanse kalender) tot het christendom bekeerde en dat ze op 13 farvardin 1398 (2 april 2019) telefoon kreeg van Sonia dat de huiskerk verklikt was. Jullie doken vervolgens onder in het noorden van Iran. Aangezien jullie toevallig een reis naar Italië hadden gepland, reisden jullie even later via Italië naar België af. In België woont uw broer. Jullie vernamen kort na jullie aankomst in België dat het ettelaat bij jullie en jullie familie was langs geweest en dat er een huiszoeking bij jullie was gebeurd waarbij F. (...)’s laptop en een kruisje in beslag waren genomen. Hoewel jullie initieel nooit van plan waren om hier te blijven, besepte u toen dat u niet meer terug kon. Om te vermijden dat Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van jullie verzoek om internationale bescherming, verzochten jullie pas op 7

november 2019 om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer vooral voor uw vrouw, al kan u door haar bekering zelf ook in de problemen komen. In België bent u twee keer met uw vrouw mee geweest naar de kerk. Uw vrouw vertelt u ook vaak over het christendom. Vooralsnog heeft u niet de behoefte om zich tot het christendom te bekeren. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart), twee documenten in verband met uw beroepsbezigdheden in Iran, en documenten in verband met een in België gevolgde opleiding. Uw advocaat stuurde na uw persoonlijk onderhoud een mail met een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw echtgenote. In het kader van haar verzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel u reeds op 11 april 2019 in België aankwam en hoewel uw laptop drie dagen later in beslag werd genomen waardoor jullie volgens jullie verklaringen zeker wisten dat jullie niet meer terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10), u pas op 11 november 2019, i.e. zeven maanden na uw aankomst en na een illegaal verblijf van een zestal maanden, om internationale bescherming verzocht. U verklaarde weliswaar dat toen jullie naar de kerk gingen, i.e. meer dan drie weken na jullie aankomst, van jullie medekerkgangers vernamen dat jullie eerst zes maanden moesten wachten alvorens een asielerzoek in te dienen omdat jullie anders zouden teruggestuurd worden naar Italië; dit werd later bevestigd door jullie advocaat (CGVS II, p. 20; CGVS II A. (...) p. 10; p. 16). Deze rechtvaardiging kan echter niet in aanmerking worden genomen, aangezien ze geen enkele afbreuk doet aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u maandenlang een illegaal verblijf in België verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en dus zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet op zich reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Dat u uw problemen naar aanleiding van uw huiskerkbezoek niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks informatie over deze problemen van uw huiskerk(genoten) heeft. Zo tastte u volledig in het duister over hoe de autoriteiten jullie huiskerk op het spoor kwamen, welke acties de autoriteiten ondernamen tegen jullie huiskerk, wie van uw huiskerk gearresteerd werd en hoe uw huiskerkgenoten het momenteel stellen (CGVS II, p. 14; p. 17-19 ; CGVS II A. (...), p. 18). U wist zelfs niet eens wat er met Sonia, uw goede vriendin die een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, was gebeurd en of Sonia thans in de gevangenis zit of op vrije voeten is (CGVS II, p. 18). Uw bewering dat u niet over de mogelijkheid beschikte om u te informeren overtuigt bovendien allermindst (CGVS II, p. 18). U wist immers waar Sonia en herder Afsane woonden en kon bijgevolg perfect uw broer, die u, zo blijkt uit uw verklaringen, heeft geholpen om uw land te verlaten en om na de huiszoeking vast te stellen dat er zaken in beslag werden genomen, langs sturen om eens poolshoogte te nemen (CGVS II, p. 14). Dat u niet wilde dat uw broer in de problemen zou komen en dat hij dit bovendien niet zou gedaan hebben zoals u opperde, kan evenmin overtuigen: u wist immers zelf niet waarom hij het niet zou doen. Het is dan ook vreemd te noemen dat u uw broer, die eerder bereid was om na het bezoek van de autoriteiten te gaan kijken of uw laptop was meegenomen (CGVS II, p. 17; p. 19; CGVS II A. (...) p. 10), niet vroeg

om informatie in te winnen over uw huiskerk in het algemeen en Sonia in het bijzonder. Dat de woonplaatsen van Sonia en Afsane zouden kunnen geobserveerd worden waardoor uw broer misschien gearresteerd zou worden door de politie als hij er zijn licht zou opsteken, zoals u opwierp, kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen (CGVS II, p. 19). Het is immers helemaal niet aannemelijk dat er niet op discrete manier naar hun wedervaren zou kunnen worden gepolst, bijv. via derden zoals gemeenschappelijke kennissen. Dat u niet weet of Sonia en Afsane heden al dan niet op vrije voeten zijn en ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om dit te weten te komen, hoewel de problemen van de huiskerk intussen ongeveer twee jaar geleden plaatsvonden, is dan ook helemaal niet ernstig. Het is ook vreemd dat u bijvoorbeeld niet – al dan niet met een smoes – via haar werkgever, Karaj-Alborz Engineering, probeerde te weten te komen wat er met Sonia is gebeurd en of ze nog op de werkvloer verschenen is (CGVS II, p. 19). Uw argument, met name dat u dacht dat omdat het een grote organisatie is ze uw vragen niet zouden beantwoorden, kan evenmin overtuigen (CGVS II, p. 19). U had immers minstens kunnen proberen. Het is ook merkwaardig dat u verklaarde dat u slechts één keer op Facebook, via Mohabat News, geprobeerd hebt om meer te weten te komen over uw huiskerkgenoten toen u pas naar hier was gekomen (CGVS II, p. 19). Immers, toen u pas naar hier was gekomen, waren de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran nog volop aan de gang. Dat u er niet aan dacht om later nog eens te kijken – misschien was er intussen wel nieuws –, is zeer vreemd, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over Sonia's wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u amper pogingen ondernomen heeft om hierover informatie te vergaren ondermijnt wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.

Dat er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht wordt bevestigd door jullie eigenaardige houding nadat jullie de huiskerkproblemen te weten kwamen. Zo blijkt dat u de bewijsstukken tegen u, met name uw laptop met christelijke informatie en uw kruisje, niet heeft doen verdwijnen terwijl u daar toch de kans toe had en terwijl jullie aanvankelijk hoopten naar Iran te kunnen terugkeren (CGVS II, p. 9; p. 15; CGVS II A. (...), p. 10; p. 13). Immers, toen uw broer jullie documenten ging halen had u hem ook kunnen vragen om bijvoorbeeld uw laptop of uw kruisje mee te nemen. Dat u niet aan uw broer kon vragen om alles te gaan halen, en dat jullie op dat moment alleen aan de documenten dachten is gelet op het feit dat jullie terug wilden naar Iran, moeilijk denkbaar (CGVS II, p. 17). Dat de laptop zeer belangrijk was, blijkt bovendien uit het feit dat uw man verklaarde dat u, toen jullie familie jullie op de hoogte bracht van de inval van het ettelaat, aan uw broer vroeg om zich ervan te vergewissen of de laptop al dan niet was meegenomen. Toen u vernam dat de laptop was meegenomen, verklaarde u volgens uw man dat alles gedaan was: toen beseften jullie dat jullie niet terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10). Er kan verder nog opgemerkt worden dat er tussen het moment van onderduiken (i.e. 13 farvardin 1397 (2 april 2019)) en de acties van het ettelaat (i.e. +/- 25 farvardin (14 april 2019)) minstens tien dagen zaten waarin jullie evenmin iets ondernomen hebben om het bezwarend materiaal te doen verdwijnen. Uw houding, met name dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, terwijl u hiertoe in alle redelijkheid de mogelijkheid had, is gelet op het risico dat u liep ten gevolge van apostasie en gelet op jullie intentie naar Iran terug te keren bijzonder vreemd en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraanse autoriteiten.

Ook het feit dat de autoriteiten tijdens hun huiszoeking aan uw familie zouden gezegd hebben dat ze u zochten omdat u zich bekeerd had en omdat u een afvallige was kan maar moeilijk overtuigen (CGVS II, p. 18; CGVS II A. (...) p. 14). Door uw ouders expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden de autoriteiten, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk zou opdagen en dat u gearresteerd zou kunnen worden.

Het is ook bijzonder vreemd dat jullie enerzijds verklaarden dat jullie te bang waren om in jullie huis documenten op te halen, dat jullie uit voorzorg met uw broers wagen moesten rijden en dat jullie de gsm moesten afzetten opdat de autoriteiten jullie niet op het spoor zouden komen, maar dat jullie anderzijds wel het onvoorstelbare risico namen om met jullie eigen paspoorten op volstrekt legale manier het vliegtuig te nemen naar Europa (CGVS II, p. 8; p. 11). Het spreekt voor zich dat het door jullie genomen risico, met name jullie legaal vertrek, waarbij er overigens niet het minste probleem is opgetreden, geenszins in overeenstemming te brengen is met de door u geschetste vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Uit het voorgaande kan dan ook besloten worden dat er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk en de daaruit voor u voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Aangezien uw ouders en uw schoonouders uw bekering vernamen toen het ettelaat bij hen langskwam en aangezien er aan deze bezoeken van het ettelaat geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw (schoon)ouders uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen toen de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran zich voltrokken, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Iran als christen bent vertrokken eveneens danig op de helling komt te staan. Aangezien er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk geen enkel geloof gehecht kan worden, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u geen contact zou kunnen leggen met Sonia (CGVS II, p. 18). Daar u verklaarde dat jullie dichte vriendinnen waren, dat ze een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, dat het dankzij haar was dat uw huwelijksproblemen opgelost raakten en dat jullie vriendschap nog sterker werd doordat ze het christendom aan u had voorgesteld, is het uiterst bevreemdend dat u sinds uw vertrek uit Iran geen enkel contact meer (gezocht) heeft met Sonia (CGVS II, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw relatie met haar vertroebeld zou zijn geweest. Door het abrupte ontbreken van uw contact met de persoon die een cruciale rol in uw levenspad zou hebben gespeeld, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze persoon u daadwerkelijk als christen de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben ook op de helling te staan.

Dat aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan de huiszoeking in jullie woning waarbij het kruisje dat u van Afsene zou gekregen hebben en uw laptop met christelijke informatie in beslag werden genomen (CGVS A. (...) II, p. 11), er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u van Afsane op de viering waarop u christen zou zijn geworden een kruisje zou hebben gekregen (CGVS II, p. 11). Immers, indien u werkelijk een kruisje had gekregen, kan worden aangenomen dat u dit had kunnen aantonen, bijv. aan de hand van een foto van dit kruisje (eventueel samen met u of een familielid van u), aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw broer toegang heeft/had tot jullie appartement. U verklaarde evenwel geen bewijzen zoals foto's te kunnen aanbrengen van uw geloofsactiviteiten in Iran (CGVS II, p. 19). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze documenten aanbrengt die zijn vrees enigszins aantonen. Dat u geen enkel bewijs aanbracht van uw geloofsactiviteiten, daar waar dit redelijkerwijs kan worden verwacht, ondergraaft dan ook wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsactiviteiten in Iran.

Dit blijkt ook nog uit het vreemde feit dat u, hoewel u verklaarde dat u sinds de puberteit geen gelovige moslim meer was – u bad in uw jeugd jaren, maar sindsdien niet meer en u nam maar tot aan de puberteit deel aan de ramadan – (CGVS I, p. 3-4; CGVS A. (...) II, p. 16), u zich naar aanleiding van uw huwelijksproblemen vruchteloos gewend zou hebben tot de profeten en de imams van de islam om uw echtelijke problemen op te lossen (CGVS II, p. 10). Dat u enerzijds verklaarde al geruime tijd niet meer te bidden en te praktiseren maar dat u zich anderzijds plots in de zomer van 1397 tot de profeten en de imams van de islam zou gericht hebben, komt niet meteen overtuigend over.

Tot slot is het ook opmerkelijk dat u op 4 aban 1397, tijdens uw eerste huiskerkbezoek en korte tijd na uw kennismaking met het christendom, reeds beslist zou hebben om voortaan als christen door het leven te gaan (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 14). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is immers in alle redelijkheid een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen met de Iraanse autoriteiten geloof kan gehecht worden.

Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran – u ging volgens uw verklaringen vijf maanden naar een huiskerk in Iran en u zag het als uw plicht als christen om ook hier naar de kerk te gaan –, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoont –, dan nog wijzen verschillende bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Zo is uw houding in België de eerste maanden na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asielverzoek in te dienen en legde u

bovendien bevreemdende verklaringen af betreffende de reden waarom u zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Intussen ging u wel naar de kerk en volgde u Bijbelstudie. Door maandenlang na te laten effectief een asielerzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het christelijke geloof wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u Bijbelstudie volgde en naar de kerk ging enkel en alleen om een asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/ of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

Ook kan er gewezen worden op uw weinig overtuigende motivatie om in België naar de kerk te gaan. U verklaarde dat u uw geloof in de islam kwijt raakte mede door de vele verplichtingen in dit geloof. Zo stelde u dat u verplicht was om de islam te praktiseren en verklaarde u dat het in de islam allemaal verplichtingen zijn (CGVS II, p. 21-22). Anderzijds antwoordde u op de vraag naar uw motivatie om hier naar de kerk te gaan dat dit uw plicht is als christen en ook wat uw motivatie om te prediken betreft verwees u naar uw plicht als christen (CGVS II, p. 20; p. 23). Deze incoherentie, met name dat u niet hoog oploopt met verplichtingen in de islam terwijl u in België naar de kerk gaat precies omdat dit uw plicht als christen zou zijn, doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde motivatie en engagement om in België naar de kerk te gaan. Ook deze vaststelling zet de oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België op de helling.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw beweerde bekering en geloofsactiviteiten blijkt ten slotte uit het feit dat, ondanks uw bewering dat u bekeringsactiviteiten uitvoert, u niet wist of uw schoonbroer in België, met wie jullie contact onderhouden, al dan niet christen is (CGVS II, p. 20). Ook uw man verklaarde dit niet te weten (CGVS II A. (...), p. 16). Indien u daadwerkelijk een overtuigde christen zou zijn, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op zijn minst de geloofsovertuiging van uw schoonbroer zou gekend hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel, Bijbelstudie en kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Wat de opmerking betreft dat er mogelijks spionnen op uw doopsel aanwezig waren kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dit een blote bewering is en dat u geen enkele indicatie had dat dit het geval zou zijn. U beklemtoonde ook expliciet dat u 'misschien' had gezegd (CGVS II, p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Uw facebookaccount (F.K. (...)) onderhoudt u overigens niet onder uw volledige identiteit.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw reisroute, uw opleiding en aan het feit dat u in België inburgeringscursussen volgde wordt niet getwijfeld. Dat u documenten neerlegt die aantonen dat u in België christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen, zoals aangehaald, het opportunistische karakter van uw bekering niet ombuigen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisroute, uw opleiding en uw beroepsactiviteiten wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de situatie voor (bekeerde) christenen en/of personen die als dusdanig worden gepercipieerd in Iran. Zij betogen in dit kader, aan de hand van algemene landeninformatie, dat niet kan worden betwist dat christenen in Iran worden onderdrukt en vervolgd, alsmede dat ook personen die niet daadwerkelijk bekeerd zijn doch wel als dusdanig worden aanzien zulk lot beschoren is. Daarom moeten asiëldossiers van christenen volgens hen met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld. Verzoekende partijen wijzen verder op (informatie over) het doordringende antiwesterse discours in Iran en verwijzen naar een Franstalig arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Eveneens citeren zij uit het algemeen ambtsbericht inzake Iran van maart 2019.

Voorts gaan verzoekende partijen in op de "COI focus "Iran - De situatie van bekeerlingen tot het christendom" 16/04/2019. Zij betogen:

"Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran. Dit is een loutere veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering.

(...)

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bekeerde en zich als christenen voorstelde of gedroeg, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraners zich is bekeerd in het buitenland."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de "COI "Iran - behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" - 30/03/2020".

Zij doen gelden:

"Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de beslissing van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet mag.

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden.

(...)

Het verslag verwijst, in voetnoot nr 60, naar een verslag van DAFT << DFAT, 07/06/2018, p. 49, url >>. Daarmee probeert CEDOCA het risico licht te nuanceren. Maar er moet vastgesteld worden dat dit verslag niet beschikbaar, of zelfs niet bestaat (<https://www.dfat.gov.au/aboutus/publications/Documents/country-information-report-iran.pdf>):

(...)

Dit is strijdig met het recht op tegenspraak, de rechten van de verdediging, daar noch verzoekende partij noch U Raad zijn in staat om deze informatie na te gaan en tegen te spreken.

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico lopen na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan."

Verder voeren verzoekende partijen, met betrekking tot de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran, aan:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)".

Verzoekende partijen voeren voorts aan dat zij nood hebben aan bescherming op grond van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Zij wijzen in dit kader op:

"- Het feit dat verzoekster regelmatig naar een Iraanse kerk in Brussel gaat;

- Het feit dat verzoekster gedoopt is;

- Het feit dat verzoekster een voldoende grondige kennis van de godsdienst heeft (uitdrukkelijk onderstreept bij verwerende partij in de bestreden beslissing!);

- Het feit dat verzoekers in België asiel hebben gevraagd;

- Het feit dat verzoekster een Facebook-profiel hanteert waarop ze haar geloof in het christendom tot anderen deelt.

Deze elementen volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij.

In het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" zet het UNHCR de bijzonderheden uiteen van "groepsvervolging": wanneer verzoeker lid is van een vervolgte groep, is het loutere lidmaatschap van die groep voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In casu lijkt het geen twijfel dat verzoekster door de Iraanse autoriteiten als christen wordt of dreigt te worden beschouwd. Het lijkt ook geen twijfel dat deze religieuze groep door diezelfde autoriteiten wordt vervolgd. Het loutere feit dat verzoekster behoort tot de openlijk vervolgte groep van christenen (cf. algemene informatie infra) is derhalve voldoende om vervolging te rechtvaardigen, zonder dat enige persoonlijke vervolging hoeft te worden aangetoond.

(...)

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van haar bekering in twijfel trekt is irrelevant. Verzoekster is, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, een christen, bekeerd, die actief is op Facebook, lid van een gezin waarvan andere leden ook christenen zijn (art. 48/3 §5 Vw).

Het feit dat verwerende partij van mening is dat verzoekster geen probleem ondervond in Iran voor haar vertrek is ook irrelevant.

Volgens UNHCR (Guidelines) :

(...)

Verzoeksters' profiel, het feit dat zij zich bekeerde, het feit dat de verwerende partij de aanwezigheid van verzoekster in de kerk in België niet betwist, het feit dat zij en haar zoon gedoopt zijn, het feit dat zij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen bezoekt in België, het feit dat zij asiel heeft aangevraagd in België, het feit dat zij religieuze boodschappen op publieke sociale netwerken plaats, het feit dat haar familie reeds vervolgd werd door de autoriteiten voor hun religieuze activiteiten, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst :

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoeksters' overtuigingen en activiteiten, zij vervolgd zal worden.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekster - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoeksters asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van verzoekster. Dit is niet de juiste aanpak.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoekster, naar haar kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar haar godsdienstige overtuigingen, naar haar religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in haar dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoekster. Dit werd niet gedaan.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekster, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekster heeft zich oprecht ingespannen om haar verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekster erkend dient te worden als vluchteling."

Vervolgens gaan verzoekende partijen *in concreto* in op de motieven die zijn opgenomen in de jegen hen genomen, voorliggende, bestreden beslissingen.

Waar hen een laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt verweten, doen zij daarbij gelden: *"Verzoekende partij is van mening dat dit argument alleen niet kan afdoen aan de ernst van de door verzoekster aangevoerde vrees. Het is waar dat verzoekers verschillende maanden hebben gewacht alvorens hun asielverzoek in te dienen, maar het is belangrijk niet uit het oog te verliezen in welke context asielzoekers zich bevinden wanneer zij net hun land, hun herkenningspunten, hun hele leven hebben verlaten en zich aan het einde van de wereld bevinden, verdwaald en zonder herkenningspunten.*

In dit geval hebben verzoekers geen blijk gegeven van laksheid of zelfs van een gebrek aan belangstelling, maar zijn zij gewoon slecht geadviseerd. Via wederzijdse kennissen hadden zij een

persoon leren kennen die regelmatig als tolk werkte voor een advocatenkantoor dat gespecialiseerd is in vreemdelingenrecht. Hij adviseerde hen - ten onrechte - zes maanden te wachten alvorens hun asielerzoek in te dienen, om te voorkomen dat de "Dublin-procedure" in werking zou treden. Verzoekers hebben dit advies opgevolgd - in de overtuiging, te goeder trouw, dat het een deskundig advies was dat overeenstemde met hetgeen volgens de toepasselijke procedures diende te worden gedaan.

In elk geval leken deze paar maanden van wachten hen niet in een onmetelijk gevaar/risico te brengen: verzoekers wisten dat zij het ergste hadden vermeden door het land te ontvluchten en voelden zich daardoor reeds veilig.

Deze omstandigheid alleen kan niet volstaan om het gehele asielverhaal van verzoekers, dat is gebaseerd op ernstige en bewezen vrees voor vervolging, terzijde te schuiven!"

Dat verzoekster niet over meer informatie beschikte over het gebeurde na de ontdekking van de huiskerk, is volgens verzoekende partijen verder logisch gelet op de omstandigheden en de situatie.

"Zoals verzoekster heeft uitgelegd, is alles destijds namelijk zeer snel gegaan: terwijl zij bij haar ouders thuis was, kreeg verzoekster een telefoontje van Sonia waarin haar werd meegedeeld dat de huiskerk was ontdekt en dat de veiligheidsinstructies die zij in de huiskerk had geleerd, dus moesten worden uitgevoerd. Verzoekster was onmiddellijk geschokt en had geen tijd om bij te komen en de nodige vragen te stellen, aangezien Sonia al had opgehangen.

(...)

Nadat zij weer bij haar positieven was gekomen en met haar echtgenoot had gesproken, probeerde verzoekster Sonia opnieuw te bellen - maar haar telefoon was uitgeschakeld. Zij wachtte geen seconde en zette ook haar telefoon uit!

(...)

Verzoekster was wel degelijk op de hoogte van de veiligheidsmaatregelen die in een dergelijk geval moesten worden genomen: deze waren aangeleerd aan de huiskerk, die zich had voorbereid op de mogelijkheid van een dergelijke situatie, omdat zij de risico's in een land als Iran kende.

De maatregelen waren talrijk. Een daarvan was de regel dat de leden van de huiskerk hun exacte contactgegevens (inclusief telefoonnummer) niet met elkaar mochten delen. Ook werd hun geadviseerd, voor het geval de huiskerk ontdekt zou worden, hun telefoon uit te zetten en de stad een tijdje te verlaten - met als doel enige afstand te nemen om te zien hoe de situatie zich ontwikkelt.

(...)

Als gevolg van deze verschillende regels die met het oog op hun veiligheid werden vastgesteld, had verzoekster het nummer van geen enkel lid van de huiskerk - zij had alleen het nummer van Sonia, die haar vriendin was nog voordat zij zich bij de huiskerk aansloot. Zoals aanbevolen, had Sonia echter haar telefoon uitgeschakeld onmiddellijk nadat zij verzoekster op de hoogte had gebracht - zonder dat verzoekster vragen had kunnen stellen - en verzoekster had derhalve hetzelfde gedaan met haar telefoon.

(...)

Het feit dat verzoekster vervolgens geen contact kon opnemen met Sonia is evenmin verrassend.

Het is onjuist te beweren, zoals verwerende partij doet, dat zij dienaangaande geen "inspanningen" heeft verricht: verzoekster heeft wel degelijk getracht te weten te komen wat er met haar vriend was gebeurd, maar de middelen daartoe waren/zijn beperkt !

(...)

Contact opnemen met haar "werkgever" zou niet gewerkt hebben. Ten eerste, omdat ze niet echt "een" werkgever had; het was een groot bedrijf. Ook omdat het bedrijf niet zomaar aan iedereen openlijk informatie over zijn werknemers zou hebben gegeven - laat staan aan iedereen die geen familielid is!

(...)

In ieder geval was - en is - het van essentieel belang dat verzoekers ook de veiligheid in aanmerking namen.

In het onderhavige geval, is verwerende partij verbaasd dat verzoekster bijvoorbeeld haar broer niet naar het huis van Sonia had gestuurd om informatie over haar situatie in te winnen. Het feit dat verzoekster dit niet heeft gedaan is echter zeer logisch: het was potentieel te gevaarlijk - zelfs op dit moment! Inderdaad :

- Ervan uitgaande dat Sonia geïdentificeerd en gearresteerd was: het was te gevaarlijk om haar broer te vragen daarheen te gaan, want als de politie haar huis in de gaten had gehouden en ze haar broer daar hadden betrapt op zoek naar informatie, hadden ze hem in verband kunnen brengen met hun problemen en hem ervan kunnen beschuldigen ook een christen te zijn! Dezelfde conclusie kan worden getrokken met betrekking tot Sonia's job: indien Sonia was gearresteerd en er een onderzoek had plaatsgevonden, had het feit dat verzoeksters broer naar haar werk kwam om informatie over haar te vragen, verdenkingen kunnen wekken!

- Ervan uitgaande dat Sonia door de autoriteiten niet was geïdentificeerd als lid van de huiskerk: het was mogelijk dat de handelingen van verzoekster en haar familie zouden worden gecontroleerd, en dat het bezoek van de broer van verzoekster aan het huis van Sonia argwaan zou wekken en dat zij vervolgens zou worden ontdekt en gearresteerd!

(...)

Ook het vragen van "plaatselijke kennissen" om te trachten informatie te verkrijgen, zoals door verwerende partij was voorgesteld, was onmogelijk: verzoekers hadden geen kennissen die dicht genoeg bij hen stonden om dit te vragen; en in Iran zijn dergelijke zaken totaal taboe! Verzoekers hadden hierover dus met niemand openlijk kunnen spreken - met het risico dat zij op nog meer problemen zouden stuiten - en in ieder geval zou waarschijnlijk niemand daarmee hebben ingestemd.

Bovendien zit verzoekster niet stil: zij blijft het nieuws zeer vaak volgen - op verschillende sites en Facebook-pagina's in het bijzonder (Iranian immigrants, Klameh News,...) - maar heeft nog niets gezien over de feiten die haar bezighouden...

Kortom, het feit dat verzoekster niet meer informatie kon verkrijgen over de elementen die de wederpartij wenst te kennen, is gelet op de omstandigheden volledig verklaarbaar; en dit gebrek aan informatie kan niet volstaan om te concluderen dat alle door verzoekster aangehaalde feiten onjuist zijn!"

Verder gaan verzoekende partijen in op de in de bestreden beslissingen opgenomen verwijten betreffende de houding van verzoekster en de houding van de autoriteiten. Zij betogen:

"Wat verzoeksters houding betreft, houdt verwerende partij eens te meer geen rekening met de algemene context.

In de eerste plaats, mag niet uit het oog worden verloren dat verzoekers, wanneer zij vernemen dat de huiskerk is ontdekt, zich bovenal zorgen maken over hun vlucht en dus over het terugvinden van eventuele identiteits- of reisdocumenten om dat te doen.

Zoals hierboven uiteengezet, was een van de veiligheidsmaatregelen die worden aanbevolen voor het geval de huiskerk wordt ontdekt, het advies om een tijdje uit de stad weg te gaan - om te zien hoe de situatie zich ontwikkelt en of er enig persoonlijk risico bestaat.

Tegen de tijd dat zij Sonia's telefoontje ontving, leek slechts een persoon uit de huiskerk te zijn onmaskerd en gearresteerd. Potentieel hopten verzoekers nog steeds aan de "radar" en het gevaar te zijn ontsnapt.

Wanneer verzoekster broer gevraagd wordt de identiteitspapieren bij hun huis op te halen, ging het er in de eerste plaats om de instructie om een tijdje uit de stad weg te blijven in praktijk te brengen – zonder te weten of het gevaar hen al dan niet aangaat.

In de tweede plaats, rechtvaardigt het feit dat verzoekers nog niet wisten of verzoekster al dan niet ook was onmaskerd, ook het feit dat verzoekers de broer van verzoeker niet hebben gevraagd het kruisje en de computer mee te nemen. De religieuze bekering van verzoekster was immers een geheim, dat zij zelfs voor haar familie verborgen hield om te voorkomen dat het ooit zou worden ontdekt. Als ze haar broer had moeten vragen om deze spullen uit zijn huis te halen, had ze hem moeten vertellen waarom. Als dit vermeden kon worden, was het beter.

Ten slotte, waren verzoekers, zoals hierboven reeds uiteengezet, ook gemotiveerd door bezorgdheid over de veiligheid. Het zenden van verzoeksters broer om dergelijke "bewijzen" te halen zou hem inderdaad in gevaar kunnen brengen: indien het huis onder bewaking stond, of indien hij, in het bezit van deze documenten, onderweg gearresteerd zou worden, zou hij ook ernstige problemen kunnen hebben gehad !

(...)

Wat de houding van de autoriteiten betreft, moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat hun gedrag niet aan verzoekers kan worden toegeschreven: hoe onlogisch het ook is, verzoekers hebben er geen invloed op gehad en het kon geen invloed hebben op hun verhaal en hun asielaanvraag! In de tweede plaats, wensen verzoekers de precieze omstandigheden van deze omstandigheid te verduidelijken: naar wat zij van hun familie hebben vernomen, hebben de autoriteiten niet onmiddellijk de reden van hun komst uitgelegd; het was op aandringen van de ouders van verzoekers, die absoluut vastbesloten waren om het te weten, dat de informatie werd gedeeld.

(...)

Hoe dan ook, gelet op de algemene context en de bijzondere omstandigheden van het geval, kan het gedrag van verzoekers niet als "vreemd" worden beschouwd en rechtvaardigt het niet dat het hele asiolverhaal als ongeloofwaardig wordt beschouwd!"

Verzoekende partijen voeren, inzake hun legale uitreis uit Iran, voorts aan:

"In dit verband, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat haar vertrek zeer snel heeft plaatsgevonden - en mogelijk zelfs voordat de Iraanse autoriteiten verzoekster hebben kunnen onmaskeren en een

onderzoek tegen haar hebben kunnen instellen! De huiskerk werd immers op 3 april ontdekt, en verzoekers vertrokken op 9 april - via hun vlucht zoals oorspronkelijk gepland voor hun huwelijksreis. De autoriteiten hebben hun huis en dat van hun familie pas op 11 april bezocht. Zelfs in de veronderstelling dat tegen verzoekster reeds een onderzoek was ingesteld, bevond dit onderzoek zich nog in een vroeg stadium en was de informatie mogelijkerwijs nog niet uitgewisseld tussen de verschillende diensten van de autoriteiten, met name de immigratiediensten!"

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verzoekster vraagt zich af hoe het gebrek aan geloofwaardigheid dat aan het ettelaatbezoek wordt toegekend, van invloed is op de bekendheid van haar (schoon)familie met haar geloofsovertuiging – en hoe dit alles haar geloofsovertuiging niet geloofwaardig maakt. Er lijkt geen oorzakelijk verband te zijn tussen deze verschillende elementen

De argumenten van de verwerende partij zijn niet duidelijk en samenhangend, en kunnen daarom niet overtuigen.

Hoe dan ook, als het argument van verwester is dat het verdacht is dat de familie van verzoekster pas op de hoogte is geraakt van haar nieuwe geloofsovertuiging toen de ettelaat het hen vertelde, kan dit geen verbazing wekken. Zelfs indien zij niet de meest godsdienstige families in Iran waren, en zelfs indien verzoekster dicht bij haar familie stond, zouden zij dit geheim nooit hebben gedeeld omdat het veel te gevaarlijk is in Iran. Het was niet alleen om zichzelf te beschermen, maar ook om haar familie te beschermen.

Het feit dat de familie en de schoonfamilie van verzoekster derhalve pas hebben vernomen dat zij christen was toen de ettelaat het hun vertelde, kan niet als verrassend worden beschouwd - en kan niet volstaan om verzoeksters overtuiging in twijfel te trekken!"

Omtrent het verbreken van en gebrek aan contact met Sonia, stellen verzoekende partijen voorts:

"Verzoekster wijst hier op de tegenstrijdigheid van het argument van verwester: een latere gebeurtenis kan niet worden geacht per definitie invloed te hebben op een eerdere gebeurtenis... Het feit dat verzoekster thans geen contact meer heeft met Sonia, betekent dus niet dat zij nooit contact heeft gehad.

In het leven komen sommige vriendschappen tot een einde - zonder dat dit het bestaan van de vriendschap in het verleden ter discussie stelt. In het onderhavige geval, heeft verzoekster haar vriendschap met Sonia niet vrijwillig verloren, maar door dwang van de omstandigheden! Verzoekster kan haar niet meer bereiken, evenmin als Sonia verzoekster mogelijk kan vinden (zij heeft zelf haar nummer veranderd, enz.).

Verzoekster heeft niettemin haar best gedaan om te trachten opnieuw contact te leggen met haar vriendin Sonia. Haar onderzoeksmogelijkheden zijn echter beperkt, en haar pogingen zijn mislukt... De door verweerde partij "bepleite" pogingen (zoals naar Sonia's huis gaan) zijn veel te gevaarlijk (zie supra).

Hoe dan ook heeft verzoekster de gesprekken die zij met Sonia heeft gevoerd duidelijk, samenhangend en overtuigend uiteengezet. De grote verscheidenheid aan details getuigt van een gevoel voor ervaring waardoor er geen twijfel kan bestaan over het belang van de leidende rol van Sonia in de bekering van verzoekster !

(...)

Het loutere feit dat verzoekster geen enkel contact meer heeft met Sonia kan geenszins rechtvaardigen dat haar geloof in twijfel wordt getrokken - gelet op de vele andere elementen die dit geloof aantonen (godsdienstige kennis, kerkbezoek, enz.)."

Aangaande het aan hen verweten gebrek aan bewijzen, verklaren verzoekende partijen verder:

"Verzoekster wenst hier een belangrijk punt te benadrukken: als verzoekster geen bewijs heeft geleverd van haar religieuze activiteiten in Iran, was dat niet wegens een gebrek aan "medewerking", zoals verwerende partij durft te suggereren, maar omdat dergelijk bewijs eenvoudigweg niet bestaat!

Verzoekster was zich inderdaad bewust van de gevaren van haar bekering en was daarom zeer discreet.

De door de huiskerk vastgestelde regels waren streng, om de veiligheid ervan te waarborgen: de leden mochten hun telefoonnummers niet delen, zij moesten hun telefoon bij de ingang van de huiskerk achterlaten (zodat er geen foto's of video's konden worden gemaakt),... Bij wijze van veiligheidsmaatregel had verzoekster nooit een "foto" gemaakt van het kruisje dat zij in de huiskerk had ontvangen, en zij kon dit dus ook niet deponeren zoals verwester voorstelt.

In een land waar de vervolging van christenen wijdverbreid en openlijk bekend is, lijkt het volstrekt logisch dat verzoekster terughoudend was en geen bewijs "op zich" heeft van haar religieuze activiteiten. Dit kan niet worden toegeschreven aan een gebrek aan samenwerking, en het kan evenmin

volstaan om de realiteit van diezelfde activiteiten in twijfel te trekken - vooral niet in het licht van een samenhangend en gedetailleerd verslag in die zin!"

Betreffende het gegeven dat verzoekster zich na haar huwelijks crisis wendde tot de islam, stellen verzoekende partijen:

"In de eerste plaats, ziet verzoekster niet in hoe het feit dat zij zich mogelijk tot de islam heeft bekeerd ten tijde van haar huwelijksproblemen, van invloed zou kunnen zijn op een bekering die nadien heeft plaatsgevonden. Het was immers juist als gevolg van haar huwelijksproblemen en bij het zoeken naar een oplossing daarvoor, dat verzoekster belangstelling kreeg voor het christendom. In de loop der maanden vond zij antwoorden en een groeiende belangstelling, die haar tot bekering aanzette. Het feit dat zij zich in de eerste plaats tot de Islam heeft gewend, heeft geen invloed op het geloof in het Christendom dat zij vervolgens ontwikkelde!

Hoe dan ook heeft verzoekster zich in het geheel niet tot de islam gewend toen haar huwelijksproblemen zich voordeden, zoals verwerende partij stelt.

Toen haar huwelijksproblemen zich voordeden, voelde verzoekster zich in feite zeer verloren en radeloos.

Niet wetende wat te doen, wendde zij zich logischerwijze tot haar vriendin Sonia voor advies. Het was toen dat Sonia haar adviseerde om zich tot Jezus Christus te wenden. Zij wist nog niets van het christendom en kende Jezus Christus alleen zoals hij in de islam werd voorgesteld, als een profeet onder anderen. In de overtuiging dat Sonia haar aanraadde zich tot de islam te wenden voor antwoorden, antwoordde verzoekster dat zij zich reeds tot de profeten en anderen had gewend en dat dit haar niet had geholpen.

Dit was slechts een "stijlfiguur", zonder enige basis of diepere betekenis. Verzoekster vergelijkt haar antwoord en haar verwijzing naar de Islam met het gebruik van het woord "Inch'Allah", dat tegenwoordig zeer gebruikelijk is geworden, zelfs onder niet-moslims.

In casu, extrapoleert verweerder dus de verklaringen van verzoekster om haar argumenten te onderbouwen, die overigens niet overtuigend kunnen zijn, aangezien zij niet logisch zijn (zie supra: het feit dat iemand zich mogelijkwerijs voor het eerst tot de islam bekeert, doet geenszins afbreuk aan een latere religieuze bekering)."

Met betrekking tot de snelheid van verzoeksters bekering, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekende partij kan een dergelijk argument - dat meer een waardeoordeel en een gebrek aan inzicht in de situatie van verzoekster is dan een echt overtuigend argument - helemaal niet volgen.

De bekering van verzoekster was immers het resultaat van een lang proces en een groot aantal besprekingen. Jarenlang had verzoekster de grondslagen van de godsdienst in twijfel getrokken - zij had de islam reeds op zeer jonge leeftijd afgewezen. Toen Sonia haar voorstelde zich tot Jezus Christus te wenden voor een oplossing van haar huwelijksproblemen, was verzoekster op de een of andere manier al "wakker" en open voor de vragen die dit met zich meebracht. Zij merkte toen het "wonder" van het christendom in haar relatie en begon de godsdienst nader te bekijken. Ze stelde Sonia veel vragen en had veel discussies met haar.

Haar bekering is dus gebaseerd op stevige fundamenteën: sterke gevoelens van echte persoonlijke ervaring, ernstige vragen die voortkomen uit lange discussies met Sonia,...

Verzoekster heeft hierover uitvoerig gesproken tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

In elk geval is verwerende partij zo vrij om haar persoonlijke visie op de situatie van verzoekster af te leiden uit de opmerking dat een bekering een belangrijke levensgebeurtenis is die daarom noodzakelijkerwijs veel tijd vergt. Een bekering is bovenal een diep subjectieve gebeurtenis - een die voor ieder mens persoonlijk en anders wordt ervaren!

Het loutere feit dat een bekering voor iemand als "snel" wordt beschouwd, kan niet voldoende zijn om te rechtvaardigen dat zij noodzakelijkerwijs vals is!"

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op verzoeksters religieuze engagement in België. Dienaangaande betogen zij:

"Er moet op gewezen worden dat verwerende partij niet betwist dat verzoekster naar de Iraanse kerk regelmatig gaat en daar werd gedoopt. Ze betwist evenmin de zeer goede godsdienstige kennis van verzoekster - hoewel ze de vrijheid neemt te oordelen dat deze door studie kan zijn verkregen.

Het feit dat verzoekster geen minuut heeft gewacht om eenmaal in België naar de kerk te gaan, is een belangrijk bewijs van haar geloof, veeleer dan iets anders. Het toont aan dat religie belangrijk voor haar is, dat zij direct de behoefte voelde om het te kunnen blijven beoefenen. Het was een kwestie van troost en steun vinden in deze voor haar zeer ingewikkelde tijden!

Verzoekster heeft bewezen dat haar bekering in Iran geloofwaardig was en er moet bijgevolg worden vastgesteld dat zijn activiteiten in Europa een normaal gevolg daarvan is. Verwerende partij bevestigt zelfs ook dat verzoekende partij getuigt over een enige kennis van het christendom.

Verzoekster verveelvoudigt in België de activiteiten die getuigen van haar geloof - uit echte overtuiging en belangstelling en niet uit opportunisme. Ze gaat zeer regelmatig naar de kerk in België en werd gedoopt hier!

Bewijzen van haar religieuze activiteiten zijn er in overvloed - zoals blijkt uit de documenten die verzoekster aan verwerende partij hebben overgelegd en overleggen hierbij (cf. stuk 12). Deze documenten kunnen niet zomaar terzijde worden geschoven, zoals verwerende partij doet in de bestreden beslissing.

Door de vrijheid te nemen op te merken dat verzoekster zich heeft kunnen laten dopen hoewel zij niet echt gelovig is, formuleert verwerende partij ook argumenten die beledigend konden overkomen voor de betrokken priesters. Kerken dopen inderdaad niet « zomaar » « iedereen ». Het doopsel veronderstelt een lange reis, analyse en een positieve evaluatie dat de persoon "een echte christen is". Aangezien verwerende partij verzoekster slechts twee malen heeft ontmoet, valt moeilijk in te zien hoe verwerende partij haar oordeel over het geloof van verzoekster in de plaats kan stellen van dat van de kerk. Het geloof van verzoekster wordt niet getwijfeld. Uit haar ontmoetingen met verzoekster merkt verwerende partij zelf op dat verzoekster een goede godsdienstkennis heeft!

Er zij op gewezen dat verwerende partij in de bestreden beslissing ook de vrijheid neemt om verzoeksters motivatie om naar de kerk te gaan "niet overtuigend" te vinden: aangezien zij zou hebben opgemerkt dat zij de islam heeft verlaten wegens de "verplichtingen" die deze oplegt, ziet verweester geen reden waarom zij dan de verplichting om naar de kerk te gaan zou moeten aanvaarden zoals deze in de christelijke godsdienst wordt voorgestaan.

Verzoekende partij kan zo'n argument niet volgen! In de eerste plaats, wordt het naar de kerk gaan door verzoekster niet als een verplichting gezien, maar als een wil/behoefte. Bovendien was het niet alleen het feit dat de islam "verplichtingen" oplegt dat haar ertoe bracht die godsdienst te verlaten, maar veeleer een "geheel": het grote aantal verplichtingen dat die godsdienst oplegt, beviel haar niet, maar dit was ook te wijten aan verschillende andere factoren - zoals het feit dat het een taal is die in een onbekende taal wordt gebeden,.... In het algemeen vond verzoekster geen troost en steun in de islam - in tegenstelling tot het christendom. Verzoekster herhaalde op verschillende plaatsen in haar persoonlijk onderhoud dingen die haar "storen" aan de Islam - bijvoorbeeld, cf. p. 12 NPO verzoekster :

(...)

Het argument van verwerende partij kan niet overtuigen van een gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekster met betrekking tot haar geloof!

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Dat verzoekende partij zich bekeerde, dat zij zich als christene voorstelt en dat ze de christelijke voorschriften volgt, en dat zij actief is op Facebook om zijn godsdienstige overtuigingen te uiten, valt hier niet te betwisten.

Verzoekende partij wenst bovendien opnieuw te benadrukken dat haar bekering tot christendom eerlijk en oprecht is.

De Commissaris generaal motiveert de beslissing essentieel op een zeer subjectieve analyse van het relaas en de retroacten, die door Uw Raad niet gevolgd mag worden.

Verzoekende partij bekeerde zich, en is, of tenminste zal, door de Iraanse autoriteiten als een actieve christenen worden beschouwd, die banden heeft opgebouwd met de Iraanse gemeenschap in België, waaronder veel Iraanse vluchtelingen, en die ook als proseliet optreedt o.a. met andere Iraniërs en op de sociale media.

Verzoekende partij heeft trouwens ook bewijzen voorgelegd van christelijke boodschappen op Facebook, en het staat niet betwist dat er eenvoudig een link kan gemaakt worden tussen haar Facebookprofielen en haar identiteit terug te vinden.

Art. 48/3 Vw §5 is van belang daar het stelt dat « Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Hoewel sommige elementen van het asielaanvraag van verzoekende partij als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, moeten niettemin de risico's op vervolgingen worden onderzocht, rekening houdend met kenmerken die haar door de actor van vervolging kunnen worden toegeschreven, en met de algemene - in huidige geval zeer zorgwekkend - informatie :

(...)

Alsook geoordeeld in die zin :

(...)

Waar de Commissaris generaal motiveert dat de Iraanse autoriteiten opdezelfde conclusie zullen komen als het CGVS, moet men opnieuw benadrukken dat de analyse van het CGVS hoogst subjectief is, en dat zij niet wordt gevoerd met dezelfde bedoeling als de screening die door de Iraanse autoriteit wordt gevoerd : voor hen is het een kwestie van bescherming van hun godsdienst en cultuur en met dit doel in hoofde willen ze geen risico nemen door iemand vrij te laten die zich stelt als christene, asiel heeft aangevraagd in België, de Iraanse autoriteiten bekritiseert, en klaarblijkelijk de voorschriften van de Iraanse autoriteiten en islam kritiseert en zich ervan distancieert. Zo'n persoon vormt een dreiging in de ogen van de Iraanse autoriteiten, die de situatie zeker anders zullen inschatten dan het CGVS. Dit zal hieronder verder worden ontwikkeld.

Waar verwerende partij de door verzoekende partij in Iran ondervonden vervolgingen voor haar vertrek, dient ook benadrukt te worden dat eerdere vervolgingsfeiten niet vereist worden om een persoon als vluchteling te erkennen."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op verzoeksters activiteiten op de sociale media. In dit kader voeren zij aan:

"De oprechtheid van verzoekster in haar bekering is hierboven echter aangevochten. Haar bekering moet dus, net als haar verlangen om haar geloof te delen, in aanmerking worden genomen en de risico's die zij loopt bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse staat.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er kan niet worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen).

Het feit dat verzoekster een Facebook-profiel bezit is door verwerende partij niet betwist. Zij betwist ook niet dat dit profiel publiek is en dat verzoekster christelijke berichten op haar profiel plaatst.

Wat betreft de identificatie van de verzoeksters profiel door de Iraanse autoriteiten moet er met voorzichtigheid geanalyseerd worden. Het feit dat Iraanse autoriteiten verschillende keer naar verzoeksters huis en naar de huizen van haar familie en schoonfamilie zijn gegaan om informatie te verkrijgen over haar verblijfplaats (toen zij al ontvlucht uit Iran) is een ernstige indicator van het feit dat Iraanse autoriteiten van het hoogte zijn over verzoeksters activiteiten en dat verzoekster gezocht op is.

Het feit dat de naam op verzoeksters Facebook-account "K. (...)" is terwijl haar volledige achternaam "G. (...)" is, volstaat niet als bewijs voor het onvermogen van de autoriteiten om verzoekster op te sporen, zoals verwerende partij betoogt. Verzoekster en haar familie staan in feite in alle gevallen op die manier bekend in het land, zowel persoonlijk als beroepsmatig (verzoekster werd bijvoorbeeld "ingenieur K. (...)" genoemd).

Bovendien, is het verzoeksters religieus engagement in België bevestigd en bekend (openbaar op facebook) ; hoe oprecht zij uiteindelijk ook is heeft geen belang : zij zal hiervoor worden vervolgd.

In tweede plaats, merkt verwerende partij op dat verzoekster religieuze boodschappen altijd zal kunnen wissen alvorens naar Iran terug te keren.

Het is bevreemdend dat verwerende partij suggereerde aan verzoeker de inhoud van zijn Facebook pagina eenvoudig verwijderen. Deze analyse kan op zijn minst een aanwijzing zijn dat het bestaan van verzoeksters profiel op internet brengt haar in gevaar in geval van terugkeer in Iran.

Bovendien, men kan niet verwachten dat verzoeker zijn overtuigingen geheimhoudt in Iran.

Verzoeksters religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor haar dat zij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen - en a fortiori om haar boodschappen op sociale netwerken te verwijderen.

Ze maken deel uit, en zijn het zichtbare resultaat, van een lang introspectieproces die haar leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Toch wordt dit gesuggereerd door de verwerende partij, die van mening is dat "u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat het voor u onoverkomelijke zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen".

Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe:

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen:

(...)

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van haar identiteit en men kan niet verwachten dat ze discreet zou blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden."

Verzoekende partijen concluderen op grond van hetgeen voorafgaat:

"3.1. In hoofdordre: erkenning van de vluchtelingenstatus

Verzoekster is een vluchteling : zij heeft een gegronde vrees voor vervolgingen, door de Iraanse autoriteiten, vanwege haar geloof, haar bekering, haar doop, haar religieuze activiteiten (zowel die zij in Iran heeft uitgevoerd als die zij in België blijft uitvoeren), haar activiteiten op de sociale netwerken in verband met het christendom, en omwille van haar asielaanvraag in België.

Zij dient dus als vluchteling te worden erkend.

3.2. In ondergeschikte orde moet de subsidiaire bescherming haar toegekend worden

Verzoekende partij vreest dat de Iraanse autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

3.3. In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden

Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers verklaringen werd gedaan moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar ingeroepen vrees, in het bijzonder wat betreft:

- De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran ;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en die actief waren bij de christelijke gemeenschap in België/Europa ;*

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;

4. UK Home Office report;

5. Amnesty Report;

6. Special Reporter UNHCR;

7. Canadian Immigration Board report;

8. OSAR report, dd. 7.06.2018;

9. Artikel LeTemps;

10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";

11. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", November 2019;

12. Nieuwe religieus attest."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partijen leggen op 3 december 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft een attest van de Iraanse Kerk van Brussel van 6 oktober 2021 omtrent de doop en aanwezigheid van verzoekster bij religieuze activiteiten, een referentiebrief waarin een zekere P.S. getuigt van de (oprechtheid van de) deelname van verzoekster aan religieuze activiteiten en enkele screenshots waaruit blijkt dat verzoekster religieus getinte berichten post op haar Facebook.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavig beroep geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift laten uitschijnen dat verweerder onvoldoende objectief was en hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat verzoekster zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde nood aan internationale bescherming op manifeste wijze worden ondermijnd door hun bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gesteld:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel u reeds op 11 april 2019 in België aankwam en hoewel uw laptop drie dagen later in beslag werd genomen waardoor jullie volgens jullie verklaringen zeker wisten dat jullie niet meer terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10), u pas op 11 november

2019, i.e. zeven maanden na uw aankomst en na een illegaal verblijf van een zestal maanden, om internationale bescherming verzocht. U verklaarde weliswaar dat toen jullie naar de kerk gingen, i.e. meer dan drie weken na jullie aankomst, van jullie medekerkgangers vernamen dat jullie eerst zes maanden moesten wachten alvorens een asielerzoek in te dienen omdat jullie anders zouden teruggestuurd worden naar Italië; dit werd later bevestigd door jullie advocaat (CGVS II, p. 20; CGVS II A. (...) p. 10; p. 16). Deze rechtvaardiging kan echter niet in aanmerking worden genomen, aangezien ze geen enkele afbreuk doet aan het feit dat van u verwacht kon worden dat, indien u daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in uw land van herkomst liep, u na aankomst in de landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep deed op deze beschermingsmogelijkheden. Er kan hierbij redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Dat u maandenlang een illegaal verblijf in België verkoos met alle risico's die daarmee verbonden zijn en dus zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook een houding die hoegenaamd niet in overeenstemming gebracht kan worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet op zich reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran."

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met hun loutere herhaling van de bewering dat zij slecht werden geadviseerd en dat hen werd aangeraden een half jaar te wachten met het verzoeken om internationale bescherming om te verhinderen dat zij naar Italië zouden worden teruggestuurd, doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen. Dit advies situeerde zich vooreerst slechts drie weken na hun aankomst in België. Redelijkerwijze kon worden aangenomen dat zij zich, zo zij werkelijk nood hadden aan bescherming, na aankomst onmiddellijk en terdege zouden hebben geïnformeerd over de mogelijkheden ter zake en een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend. Daarenboven kan het vermeende slechte advies hoe dan ook niet worden aangenomen ter rechtvaardiging van hun lakse houding en doet dit geenszins afbreuk aan het feit dat van hen mocht worden verwacht dat zij zo snel mogelijk de mogelijkheden tot bescherming zouden hebben benut. Zij bevonden zich al die maanden namelijk illegaal op het Belgische grondgebied, met alle risico's vandien. Er kan bovendien worden aangenomen dat het concrete land dat bescherming zou verlenen ondergeschikt zou zijn aan het feit beschermd te zijn tegen de aangevoerde vervolging. Ook na het verstrijken van de periode van zes maanden na aankomst in België, draalden verzoekende partijen daarenboven nog een maand alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Tekenend is in dit kader bovendien de verklaring van verzoekende partijen, zoals aangehaald in het verzoekschrift, dat "deze paar maanden van wachten hen niet in een onmetelijk gevaar/risico" leek te brengen en "dat zij het ergste hadden vermeden door het land te ontvluchten en (...) zich daardoor reeds veilig" voelden. Met deze verklaring doen verzoekende partijen enkel nog meer afbreuk aan de oprechtheid, de ernst en de geloofwaardigheid van hun beweerde nood aan bescherming. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekende partijen, hoewel zij al die tijd illegaal op het grondgebied vertoefden, nalieten dit te doen en, zonder hiervoor een dienstige uitleg te verstrekken, gedurende maar liefst zeven maanden talmden alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hunner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Van verzoekster mag, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in het kader van de door verzoekende partijen uiteengezette asielmotieven, verder verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming die aangeeft zich te hebben bekeerd moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijken, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekster, de aangevoerde feiten en problemen en het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande verder geenszins afbreuk en staat er ook niet aan in de weg dat van verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij over de beweerdte bekering en activiteiten van verzoekster en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor haar bekering en voor wat betreft de activiteiten, elementen en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering en activiteiten van verzoekster en de door verzoekende partijen aangevoerde feiten, gebeurtenissen en problemen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zij deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekende partijen de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift eenvoudigweg trachten te minimaliseren en poneren dat deze slechts betrekking zouden hebben op "*secundaire elementen*" in hun asielrelaas, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekende partijen aangevoerde relaas en de door verzoekende partijen aangevoerde vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Dat u uw problemen naar aanleiding van uw huiskerkbezoek niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks informatie over deze problemen van uw huiskerk(genoten) heeft. Zo tastte u volledig in het duister over hoe de autoriteiten jullie huiskerk op het spoor kwamen, welke acties de autoriteiten ondernamen tegen jullie huiskerk, wie van uw huiskerk gearresteerd werd en hoe uw huiskerkgenoten het momenteel stellen (CGVS II, p. 14; p. 17-19 ; CGVS II A. (...), p. 18). U wist zelfs niet eens wat er met Sonia, uw goede vriendin die een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, was gebeurd en of Sonia thans in de gevangenis zit of op vrije voeten is (CGVS II, p. 18). Uw bewering dat u niet over de mogelijkheid beschikte om u te informeren overtuigt bovendien allerm minst (CGVS II, p. 18). U wist immers waar Sonia en herder Afsane woonden en kon bijgevolg perfect uw broer, die u, zo blijkt uit uw verklaringen, heeft geholpen om uw land te verlaten en om na de huiszoeking vast te stellen dat er zaken in beslag werden genomen, langs sturen om eens poolshoogte te nemen (CGVS II, p. 14). Dat u niet wilde dat uw broer in de problemen zou komen en dat hij dit bovendien niet zou gedaan hebben zoals u opperde, kan evenmin overtuigen: u wist immers zelf niet waarom hij het niet zou doen. Het is dan ook vreemd te noemen dat u uw broer, die eerder bereid was om na het bezoek van de autoriteiten te gaan kijken of uw laptop was meegenomen (CGVS II, p. 17; p. 19; CGVS II A. (...) p. 10), niet vroeg om informatie in te winnen over uw huiskerk in het algemeen en Sonia in het bijzonder. Dat de woonplaatsen van Sonia en Afsane zouden kunnen geobserveerd worden waardoor uw broer misschien gearresteerd zou worden door de politie als hij er zijn licht zou opsteken, zoals u opwierp, kan uw nalaten ter zake niet rechtvaardigen (CGVS II, p. 19). Het is immers helemaal niet aannemelijk dat er niet op discrete manier naar hun wedervaren zou kunnen worden gepolst, bijv. via derden zoals gemeenschappelijke kennissen. Dat u niet weet of Sonia en Afsane heden al dan niet op vrije voeten zijn en ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om dit te weten te komen, hoewel de problemen van de huiskerk intussen ongeveer twee jaar geleden plaatsvonden, is dan ook helemaal niet ernstig."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zijn andermaal beweren dat verzoeksters broer wegens het mogelijke gevaar voor zijn persoon en/of de persoon van de betrokken leden van de huiskerk niet kon langsgaan bij de woning van of polshoogte kon nemen inzake het wedervaren van Sonia en Afsane, dient te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Aangezien haar broer er in het verleden klaarblijkelijk niet voor terugschrok en bereid bleek om na de huiszoeking in hun woning te gaan vaststellen of aldaar zaken in beslag werden genomen en om hen te helpen het land te verlaten, kan worden aangenomen dat deze broer er eveneens geen graten in zou zien om zich bij of in de nabijheid en op een veilige afstand van de woning van Sonia en Afsane te gaan vergewissen omtrent hun verdere lot. Zelfs indien de broer van verzoekster hierin wel graten zou zien, had deze dit bovendien eenvoudigweg op een discretere wijze kunnen doen en bijvoorbeeld een derde persoon kunnen vragen om zulks te doen. Op deze wijze zou hij namelijk noch zichzelf, noch de betrokken personen in gevaar brengen. Verzoekster zelf gaf blijkens

de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen overigens aan dat zij niet wist waarom haar broer op dit vlak niet zou willen helpen. Derhalve bieden verzoekende partijen in het geheel geen verklaring voor het feit dat zij nalieten om ook maar te proberen om zich, dit via de broer van verzoekster, te informeren over het verder lot van Sonia en Afsane, minstens over de vraag of zij al dan niet gedetineerd of op vrije voeten waren. Het betreft nochtans cruciale informatie om het risico in hunner hoofde bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst in te schatten. Dat zij desalniettemin nalieten ook maar te proberen zich hierover via verzoeksters broer te informeren, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging. Redelijkwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

Verzoekende partijen lieten bovendien nog andere mogelijkheden onbenut om zich omtrent de aangevoerde problemen en hun situatie te informeren. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Het is ook vreemd dat u bijvoorbeeld niet – al dan niet met een smoes – via haar werkgever, Karaj-Alborz Engineering, probeerde te weten te komen wat er met Sonia is gebeurd en of ze nog op de werkvloer verschenen is (CGVS II, p. 19). Uw argument, met name dat u dacht dat omdat het een grote organisatie is ze uw vragen niet zouden beantwoorden, kan evenmin overtuigen (CGVS II, p. 19). U had immers minstens kunnen proberen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij opnieuw boudweg plegen dat de werkgever van Sonia toch geen informatie zou hebben willen verstrekken, dient immers te worden opgemerkt dat zij hiermee hun gebrek aan pogingen niet kunnen vergoelijken. Door contact op te nemen met het bedrijf van Sonia, al dan niet onder valse, bijvoorbeeld zakelijke, voorwendsels of door zich voor te doen als één van haar familieleden, hadden zij namelijk weldegelijk op eenvoudige wijze kunnen nagaan of Sonia al dan niet nog op de werkvloer verscheen en wat haar verdere lot was. Dat zij nalieten dit te doen, getuigt weldegelijk van een gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet opnieuw afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Het is ook merkwaardig dat u verklaarde dat u slechts één keer op Facebook, via Mohabat News, geprobeerd hebt om meer te weten te komen over uw huiskerkgenoten toen u pas naar hier was gekomen (CGVS II, p. 19). Immers, toen u pas naar hier was gekomen, waren de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran nog volop aan de gang. Dat u er niet aan dacht om later nog eens te kijken – misschien was er intussen wel nieuws –, is zeer vreemd, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over Sonia's wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van uw huiskerkgenoten en het feit dat u amper pogingen ondernomen heeft om hierover informatie te vergaren ondermijnt wederom danig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins verband houden met zijn vrees.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de voormelde verklaringen van verzoekster blijkt, in tegenstelling met wat verzoekende partijen in het verzoekschrift trachten te laten uitschijnen waar zij beweren dat verzoekster het nieuws zeer vaak zou volgen op verschillende sites en Facebookpagina's, duidelijk dat verzoekster eerder aangaf dat zij voorafgaand aan haar tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS slechts één keer op Facebook, via Mohabat News, trachtte om meer te weten te komen over haar huiskerkgenoten, en dit bovendien kort nadat zij hier aankwam, alsmede dat zij er later niet aan had gedacht om nog eens te kijken. Dit kennelijke en verregaande gebrek aan interesse valt geheel niet te rijmen met en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Dat er aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht wordt bevestigd door jullie eigenaardige houding nadat jullie de huiskerkproblemen te weten kwamen. Zo blijkt dat u de bewijsstukken tegen u, met name uw laptop met christelijke informatie en uw kruisje, niet heeft doen verdwijnen terwijl u daar toch de kans toe had en terwijl jullie aanvankelijk hoopten naar Iran te kunnen terugkeren (CGVS II, p. 9; p. 15; CGVS II A. (...), p. 10; p. 13). Immers, toen uw broer jullie documenten

ging halen had u hem ook kunnen vragen om bijvoorbeeld uw laptop of uw kruisje mee te nemen. Dat u niet aan uw broer kon vragen om alles te gaan halen, en dat jullie op dat moment alleen aan de documenten dachten is gelet op het feit dat jullie terug wilden naar Iran, moeilijk denkbaar (CGVS II, p. 17). Dat de laptop zeer belangrijk was, blijkt bovendien uit het feit dat uw man verklaarde dat u, toen jullie familie jullie op de hoogte bracht van de inval van het ettelaat, aan uw broer vroeg om zich ervan te vergewissen of de laptop al dan niet was meegenomen. Toen u vernam dat de laptop was meegenomen, verklaarde u volgens uw man dat alles gedaan was: toen beseften jullie dat jullie niet terug konden naar Iran (CGVS II A. (...), p. 10). Er kan verder nog opgemerkt worden dat er tussen het moment van onderduiken (i.e. 13 farvardin 1397 (2 april 2019)) en de acties van het ettalaat (i.e. +/- 25 farvardin (14 april 2019)) minstens tien dagen zaten waarin jullie evenmin iets ondernomen hebben om het bezwarend materiaal te doen verdwijnen. Uw houding, met name dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, terwijl u hiertoe in alle redelijkheid de mogelijkheid had, is gelet op het risico dat u liep ten gevolge van apostasie en gelet op jullie intentie naar Iran terug te keren bijzonder vreemd en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraanse autoriteiten.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Net omdat zij zich zorgen maakten omwille van de ontdekking van de huiskerk en hun veiligheid daardoor bedreigd zagen en gelet op het belang van de laptop zoals deze blijkt uit hun voorgaande verklaringen, mocht worden verwacht dat zij aan verzoeksters broer zouden hebben gevraagd om deze laptop en het kruisje dat zich in de woning bevond te doen verdwijnen of te vernietigen. Dat zij in deze situatie enkel aan de documenten zouden hebben gedacht, ontbeert dan ook iedere ernst. Dit geldt nog des te meer nu zij in het verzoekschrift bevestigen dat zij op dat ogenblik nog niet wisten of verzoekster al dan niet werd ontmaskerd en nog zouden hebben gehoopt dat zij nog niet op de radar van de Iraanse autoriteiten stonden en dat zij ontsnapt waren aan het gevaar. Gezien verzoekende partijen verzoeksters broer wel voldoende vertrouwden om hun documenten te gaan halen, in acht genomen dat aangenomen kan worden dat het risico dat gepaard ging met het inlichten van verzoeksters broer over verzoeksters religie niet opwoog tegen het risico dat de autoriteiten de laptop en het kruisje zouden vinden, gelet op het feit dat zij hoe dan ook eveneens een smoes hadden kunnen verzinnen en bijvoorbeeld konden aangeven dat zij deze zaken in bewaring hielden voor iemand anders en gezien verzoeksters broer ook achteraf bereid bleek om zich te gaan vergewissen van het gegeven of de laptop al dan niet was meegenomen, mocht aldus weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partijen aan verzoeksters broer zouden hebben opgedragen of gevraagd om de betreffende, bijzonder bezwarende bewijselementen te vernietigen of te doen verdwijnen uit de woning.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ook het feit dat de autoriteiten tijdens hun huiszoeking aan uw familie zouden gezegd hebben dat ze u zochten omdat u zich bekeerd had en omdat u een afvallige was kan maar moeilijk overtuigen (CGVS II, p. 18; CGVS II A. (...) p. 14). Door uw ouders expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden de autoriteiten, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk zou opdagen en dat u gearresteerd zou kunnen worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ook indien hun ouders zouden hebben aangedrongen op de nodige informatie, is het niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten, zo zij verzoekster werkelijk wensten te vatten, aan verzoeksters familie te kennen zouden hebben gegeven dat verzoekster werd gezocht omdat zij zich had bekeerd en een afvallige was. Gelet op de zware, hieraan verbonden gevolgen, hypothekeerden de autoriteiten op deze wijze immers gevoelig de kans dat verzoekster daadwerkelijk zou opdagen en zou kunnen worden gearresteerd.

Verder wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht gesteld:

“Het is ook bijzonder vreemd dat jullie enerzijds verklaarden dat jullie te bang waren om in jullie huis documenten op te halen, dat jullie uit voorzorg met uw broers wagen moesten rijden en dat jullie de gsm moesten afzetten opdat de autoriteiten jullie niet op het spoor zouden komen, maar dat jullie anderzijds wel het onvoorstelbare risico namen om met jullie eigen paspoorten op volstrekt legale manier het vliegtuig te nemen naar Europa (CGVS II, p. 8; p. 11). Het spreekt voor zich dat het door jullie genomen risico, met name jullie legaal vertrek, waarbij er overigens niet het minste probleem is opgetreden, geenszins in overeenstemming te brengen is met de door u geschetste vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten.”

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zij “zeer snel” zouden zijn vertrokken, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hun vertrek vond immers slechts plaats een week nadat zij werden gewaarschuwd inzake de ontdekking van hun huiskerk. Dat zij

er op dat moment eenvoudigweg van uitgingen dat dit *“mogelijks zelfs voordat de Iraanse autoriteiten verzoekster hebben kunnen ontmaskeren en een onderzoek tegen haar hebben kunnen instellen”* was en dat *“de informatie mogelijkster nog niet uitgewisseld”* was met de immigratiedienst, ontbeert iedere ernst en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Dit geldt nog des te meer nu zij de waarschuwing inzake de ontdekking van de huiskerk op zich wel voldoende zouden hebben geacht om onmiddellijk onder te duiken, de beslissing te nemen het land te verlaten en verzoeksters broer te vragen hun reisdocumenten op te halen in hun woning. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geheel niet kan worden gerijmd met en derhalve kennelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen en vrees, dat verzoekende partijen ervoor zouden hebben geopteerd hun land van herkomst een week na de aanvang van deze problemen op een legale wijze en met gebruik van hun eigen paspoort te verlaten. Eveneens duidt de vaststelling dat zij zulks ook ongestoord kunnen doen, erop dat zij klaarblijkelijk geen problemen kenden met en niet in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse autoriteiten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen op goede grond geconcludeerd:

“Uit het voorgaande kan dan ook besloten worden dat er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk en de daaruit voor u voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen enkel geloof kan worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Aangezien uw ouders en uw schoonouders uw bekering vernamen toen het ettelaat bij hen langskwam en aangezien er aan deze bezoeken van het ettelaat geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw (schoon)ouders uw nieuwe geloofsovertuiging vernamen toen de onverkwikkelijke gebeurtenissen in Iran zich voltrokken, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Iran als christen bent vertrokken eveneens danig op de helling komt te staan. Aangezien er aan de door u beweerde problemen met de huiskerk geen enkel geloof gehecht kan worden, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u geen contact zou kunnen leggen met Sonia (CGVS II, p. 18). Daar u verklaarde dat jullie dichte vriendinnen waren, dat ze een cruciale rol in uw bekeringsproces speelde, dat het dankzij haar was dat uw huwelijksproblemen opgelost raakten en dat jullie vriendschap nog sterker werd doordat ze het christendom aan u had voorgesteld, is het uiterst bevreemdend dat u sinds uw vertrek uit Iran geen enkel contact meer (gezocht) heeft met Sonia (CGVS II, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw relatie met haar vertroebeld zou zijn geweest. Door het abrupte ontbreken van uw contact met de persoon die een cruciale rol in uw levenspad zou hebben gespeeld, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze persoon u daadwerkelijk als christen de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou gewezen hebben ook op de helling te staan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Aangezien haar familie volgens verzoeksters gezegden door de ettelaat en bij de door deze dienst uitgevoerde huiszoeking op de hoogte zou zijn gebracht van haar beweerde bekering, doet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze vermeende huiszoeking weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel het op de hoogte brengen van verzoeksters familie van deze bekering als deze bekering *an sich*.

Verder treedt de Raad verweerder bij en is deze van oordeel dat, aangezien verzoeksters verklaringen omtrent de wijze waarop en de reden waarom het contact met Sonia verbroken zou zijn geweest iedere geloofwaardigheid ontberen, het verbreken van het contact met Sonia en het gebrek aan pogingen om met deze persoon contact te onderhouden of te zoeken, zonder enige dienstige uitleg, weldegelijk en ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bewering dat deze persoon een erg dichte vriendin van verzoekster zou zijn geweest en een cruciale rol zou hebben gespeeld in verzoeksters bekering en verdere levensloop. Door op algemene wijze aan te geven dat in het leven sommige vriendschappen tot een einde komen, doen verzoekende partijen hieraan op generlei wijze afbreuk. Dat verzoekster geen contact meer heeft met Sonia, plaatst de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende bekering weldegelijk en kennelijk verder op de helling.

De geloofwaardigheid van deze voorgehouden bekering wordt overigens nog verder ondergraven doordat verzoekster bij het CGVS, blijkens de verklaringen die verzoekende partijen *nota bene* zelf aanhalen in het voorliggende verzoekschrift, blijk gaf van een dermate ongenueanceerde, negatieve kijk op de islam. Dat zij deze religie enkel wist te associëren met *“Duisternis, verplichtingen, tirannie, vervloeking, executeren, niets, altijd verplichting. Als je met God wil communiceren moet het in een andere taal, in het Arabisch en je verstaat er niets van (...) En ook elders, alle mensen in het duisternis”*, ontbeert immers iedere ernst. Dergelijke stereotiepe, vage, veralgemenende en ongenueanceerde verklaringen getuigen geenszins van een oprechte, doorleefde, weldoordachte en met de nodige (zelf)reflectie gepaard gaande bekering. Het betreft immers de religie waarmee verzoekster zou zijn

opgegroeid, die zij zelf een tijdlang zou hebben gepraktiseerd en die zowel haar eigen echtgenoot (verzoeker) als haar familie nog steeds aanhangen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Tot slot is het ook opmerkelijk dat u op 4 aban 1397, tijdens uw eerste huiskerkbezoek en korte tijd na uw kennismaking met het christendom, reeds beslist zou hebben om voortaan als christen door het leven te gaan (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 14). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vragen op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is immers in alle redelijkheid een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoekster reeds lang twijfels had en zichzelf vragen stelde bij de islam, hetgeen overigens minstens gedeeltelijk wordt ontkracht doordat zij naar aanleiding van haar huwelijks crisis, zij het vergeefs, eerst nog zou hebben getracht zich te wenden tot de islam, kan immers op generlei wijze verklaren waarom zij, korte tijd na haar kennismaking met het christendom en reeds tijdens haar eerste bezoek aan een huiskerk, dermate snel zou hebben beslist om zich te bekeren tot het christendom. Zeker in de Iraanse context en het in Iran heersende, vijandige klimaat ten aanzien van bekeerlingen tot het christendom, kon worden verwacht dat aan deze ingrijpende beslissing vanwege verzoekster een ruime mate aan (zelf)reflectie en studie zou zijn voorafgegaan.

Ook zijn de door verzoekende partijen aangehaalde veiligheidsmaatregelen in verzoeksters huiskerk, zoals weergegeven in het verzoekschrift, niet plausibel. Dat zij om veiligheidsredenen geen contactgegevens en geen gsm-nummers zouden hebben uitgewisseld en enkel zouden hebben afgesproken dat bij een ontdekking van de huiskerk zij onmiddellijk de gsm moesten uitzetten en de stad moesten verlaten, is immers niet aannemelijk. Op deze wijze maakten de leden van de huiskerk het namelijk net onmogelijk om elkaar op de hoogte te brengen van en te waarschuwen inzake een eventuele ontdekking van de huiskerk en/of één van haar leden. Dat zij over geen mogelijkheden zouden hebben beschikt en geen manier zouden hebben afgesproken om elkaar over een dergelijk gevaar in te lichten, is niet geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekster tot het christendom in Iran, aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten en aan de concrete, door verzoekende partijen hieraan gekoppelde, vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming. Aldus wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd:

“Uit het voorgaande blijkt dat er noch aan uw bekering in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen met de Iraanse autoriteiten geloof kan gehecht worden.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen verder geheel terecht gemotiveerd:

“Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u uw kerkgang in België situeert in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran – u ging volgens uw verklaringen vijf maanden naar een huiskerk in Iran en u zag het als uw plicht als christen om ook hier naar de kerk te gaan –, en aangezien hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, dan nog wijzen verschillende bijkomende elementen eveneens op een onoprechte bekering in België.

Zo is uw houding in België de eerste maanden na uw aankomst hier niet aannemelijk. Zoals hierboven reeds aangestipt, liet u aanvankelijk maandenlang na om een asiolverzoek in te dienen en legde u bovendien bevreemdende verklaringen af betreffende de reden waarom u zo lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Intussen ging u wel naar de kerk en volgde u Bijbelstudie. Door maandenlang na te laten effectief een asiolverzoek in te dienen maar u intussen wel intensief in te werken in het christelijke geloof wordt, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran en uw daaropvolgende problemen, sterk de indruk gewekt dat u het asielsysteem wenste te manipuleren en dat u Bijbelstudie volgde en naar de kerk ging enkel en alleen om een

asielmotief te hebben. Deze bevinding komt de geloofwaardigheid en/ of oprechtheid van uw geloofsactiviteiten in België geenszins ten goede.

(...)

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw beweerde bekering en geloofsactiviteiten blijkt ten slotte uit het feit dat, ondanks uw bewering dat u bekeringsactiviteiten uitvoert, u niet wist of uw schoonbroer in België, met wie jullie contact onderhouden, al dan niet christen is (CGVS II, p. 20). Ook uw man verklaarde dit niet te weten (CGVS II A. (...), p. 16). Indien u daadwerkelijk een overtuigde christen zou zijn, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op zijn minst de geloofsovertuiging van uw schoonbroer zou gekend hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u werd gedoopt en dat u in België naar de kerk gaat, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel, Bijbelstudie en kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Wat de opmerking betreft dat er mogelijks spionnen op uw doopsel aanwezig waren kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat dit een blote bewering is en dat u geen enkele indicatie had dat dit het geval zou zijn. U beklemtoonde ook expliciet dat u 'misschien' had gezegd (CGVS II, p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen. Uw facebookaccount (F.K. (...)) onderhoudt u overigens niet onder uw volledige identiteit.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd."

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te poneren dat verzoeksters kerkbezoeken in België voorafgaand aan haar verzoek om internationale bescherming net wel een bewijs zouden vormen van haar geloof, ontkrachten verzoekende partijen de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen op generlei wijze.

De vaststellingen inzake de kennelijke onwetendheid, in weerwil van de door verzoekster gevoerde bekeringsactiviteiten, in hoofde van verzoekende partijen met betrekking tot de geloofsovertuiging van verzoekers broer in België, laten verzoekende partijen verder geheel onverlet.

De Raad treedt verweerder bij en is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat, gezien verzoekende partijen manifest ongeloofwaardige en onoprechte verklaringen aflegden omtrent de beweerde bekering en religieuze activiteiten van verzoekster in Iran en de hieruit voortgesproten problemen, de religieuze activiteiten van verzoekster in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge de hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters bekering en activiteiten en het relaas en de problemen van verzoekende partijen, oordeelt de Raad dat de activiteiten die verzoekster voert in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verkrijgen voor verzoekende partijen.

De door verzoekende partijen ter staving van de religieuze activiteiten en de activiteiten op de sociale media van verzoekster neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals neergelegd door middel van een aanvullende nota, zijn, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten gelden, geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan deze conclusie. Aan dergelijke stukken kan namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de

(aanwezigheid bij) religieuze activiteiten van verzoekster in België en op de sociale media. Zij kunnen echter geenszins uitsluitend bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofdzaak van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt verder weldegelijk genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoekende partijen in dit kader laten uitschijnen dat hun rechten van verdediging zouden zijn geschonden omdat één van de in de door verweerder gehanteerde landeninformatie geciteerde voetnoten door hen niet kon worden teruggevonden via de aangehaalde URL, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Verzoekende partijen tonen in dit kader immers vooreerst niet aan dat zij het betreffende rapport van DFAT niet op andere wijze konden bekomen via de website waarvan zij een afdruk weergeven. Evenmin tonen zij aan dat dit rapport, gezien zij beschikten over de titel en de datum, door hen niet kon worden teruggevonden via een eenvoudige zoekopdracht op het internet. Voorts kan uit het loutere gegeven dat de weergegeven URL niet (meer) werkt niet zonder meer worden afgeleid dat de informatie die op basis hiervan is opgesteld foutief zou zijn en tonen verzoekende partijen dit laatste op generlei wijze aan. Zij brengen immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hetgeen er wordt aangegeven in de voorliggende landeninformatie foutief zou zijn. Integendeel, stemt de door hen gehanteerde landeninformatie deels overeen met en ligt deze voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Onder deze door verweerder gehanteerde en in het administratief dossier opgenomen landeninformatie bevindt zich daarenboven een recenter rapport van DFAT, dat dateert van 14 april 2020, en waarin nagenoeg hetzelfde wordt aangegeven als in het voorgaande rapport dat uitging van de DFAT. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat zij op generlei wijze aannemelijk maken of aantonen dat of onder welke omstandigheden zij zouden riskeren om gedwongen naar hun land van herkomst te worden teruggeleid, zulks in hunner hoofdzaak in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster is bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoekende partijen in dit kader ten berde brachten, verzoekende partijen reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van verzoeksters activiteiten in België en op de sociale media, waarbij verzoekster deze laatste bovendien niet voert onder haar eigen, volledige naam zodat deze, in tegenstelling met wat verzoekende partijen middels enkele blote en ongefundeerde beweringen laten uitschijnen, hoe dan ook niet zonder meer terug te leiden vallen tot verzoeksters persoon en verzoekende partijen maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer van verzoekende partijen naar hun land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoekende partijen voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa

zouden riskeren in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekende partijen zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster zou zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoekende partijen in dit kader ten berde brachten, verzoekende partijen reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van verzoeksters activiteiten in België en op de sociale media, verzoekende partijen maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan en verzoekende partijen weerleggen de terechte vaststelling niet dat er mag worden verwacht dat verzoekster haar opportunistische activiteiten staakt en de betreffende inhoud vanop de sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier in persoon en *in concreto* zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekende partijen, die hun vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde verder in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen tot slot niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT